

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 18. Leto II.
V LJUBLJANI, 29. sept. 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XVIII. zvezka:

	Stran
Desetletnica „Danice“	273
Procesija s presv. Rešnjim Telesom v Lurdu	275
Ugovori zoper Marijino družbo	278
Odpustki svetega leta	279
O, spletajmo Mariji vence!	280
Šola krščanske popolnosti	280
Knez Mihael Napotnik	282
Razgled po katoliškem svetu	283
Cerkveni razgled po domovini	284
Odpustki meseca oktobra 1904	288
V molitev se priporočajo	288

Listnica uredništva. V zadnjem času smo prejeli zopet toliko dopisov o lepih slavnostih, da nikakor ne moremo vseh naenkrat prinesti in moramo prositi potrpljenja.

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE

Desetletnica „Danice“.

To bo nekaj branja za preprostega človeka, in še več za gospôdo. Morebiti da tudi naša katoliška gospoda enkrat „Bogoljubu“ toliko časti izkaže, da ga v roko vzame.

Nekateri bodo gotovo vprašali, kako da „Bogoljub“ pride do tega, da popisuje desetletnico „Danice“. Saj je vendar vso slavnost že „Slovenec“ dosti natanko popisal, in drugič: če je „Danica“ tudi katoliško društvo, vendar je imela vsa slavnost bolj svetno lice, in v svetne reči se „Bogoljubu“ ne spodobi vtikati. — Bomo kmalu povedali, zakaj tudi mi o tem pišemo. Najprej pa naj neukim bralcem nekoliko pojasnimo, o čem in kom da govorimo.

„Danica“ je društvo slovenskih katoliških dijakov na visokih šolah na Dunaju, kjer se pripravljajo za uradnike, zdravnike, profesorje, inženirje itd. „Danica“ je bila ustanovljena po prvem slovenskem katoliškem shodu; po drugem katoliškem shodu pa se ji je porodila in pridružila še sestra v Gradcu, z imenom „Zarja“.

„Danica“ je doživela letos deset let. In tako je praznovala pred nekaj dnevi v Ljubljani svojo desetletnico, in sicer na prav slovesen način. V torek, 13. septembra, zjutraj so imeli sv. mašo v nunski cerkvi, ki jo je bral presvetli knezoškof, dopoldne je bilo slovesno zborovanje, opoldne banket, zvečer komerz. Navzoča sta bila dva škofa: ljubljanski

in krški, dr. Mahnič; lavantinski knezoškof je pozdravil „Danico“ pismeno, goriški nadškof pa brzojavno. Na komerzu zvečer je bila skoro vsa katoliško misleča gospoda ljubljanska in govorilo se je veliko lepih govorov in napitnic.

Iz vsega tega je že razvidno, kako pomenljiva in imenitna da mora biti „Danica“ in njena posestrima „Zarja“. Po pravici! Saj, kaj je glavna napaka v našem verskem življenju? To, da ima naša inteligenca, podomače: gospoda, to so tisti, ki menije, da nekaj vedó, da imajo torej ti premalo ali nič vere. Tudi če po mestih v cerkev stopiš, posebno h kaki pridigi, se ti bo zdelo, da si v vaški cerkvi. Pri suhih mašah — da tako rečemo — jih je še nekaj; posebno v Ljubljani, recimo pri korarski v Šenklavžu ali pri deseti maši pri nunah. No — da nikomur krivice ne storimo — pri nemški pridigi ob pol desetih v Šenklavžu jih je tudi nekaj, pa ne preveč. Pri slovenskih pridigah pa — in naj pridiga nevemkdo — Bog varuj, to bi bilo „pregmejn“! Sempatje kak ženski klobuček, sicer pa kuharice, deklet, delavci in drugi nižji stanovi, katerim v tem oziru vsa čast! Človek bi se prašal, ali smo na deželi ali v mestu, če bi ne bil šel skozi celo vrsto visokih lepih hiš, preden pride do cerkve. Kje so neki vsi tisti, ki stanujejo po teh visokih hišah, ko jih v cerkvi ni?! Ali tem ni treba

cerkve? Ali zanje ni Boga? Jeli Bog samo Bog kmetov, delavcev in hlapcev? — Kajpada! Tudi za visoko gospodo ni drugega Boga kakor za reveža in trpina, samo mnogim izmed njih se zdi, da ga — ne potrebujejo. Ne potrebujejo pa zato, ker — se jim predobro godi!

Še manj je videti gospode ondi, koder je prav treba pokazati svojo vero in ljubezen do Boga. To je pri sv. zakramentih in pa recimo: pri procesijah. Pa ne mislimo procesije sv. Telesa dan; tje ne hodijo taki iz pobožnosti ampak le za parado; poglejte pa križeve procesije, kjer se gre res za izpoznavanje vere, — kako žalosten pogled! V Ljubljani vidite vsako leto enega celega izobraženega in premožnega pa vrlega krščanskega moža, gospoda, ponosno stopati za križem frančiškanske fare. Nič drugače, kakor nekaj! Od judovskih starešin je prišel tudi en sam k Jezusu, pa še ta ponoči, — Nikodem. Res, da je v mestu to težje kakor na deželi. Mestni ljudje imajo ob delavnikih, časih celó ob nedeljah, svoje gotove opravke in svoje gotove ure, katerih nikakor ne morejo opustiti. Tako bi morda prišel še ta ali uni, ko bi ga stroge stanovske dolžnosti ne zadržavale. Mnogo pa bi jih tudi potem ne bilo. Take reči pač niso v navadi med gospodo, in — izpostavljeni se ni prijetno . . .

Da mnogi teh ljudi čisto nič vere nimajo, in ne le vere nimajo, ampak črtijo in preganjajo vse, kar je krščanskega, o tem še ne govorimo. In da se po tem ravna tudi njih življenje, da se večina zlasti mladih ljudi, kakoršni so študentje na visokih šolah, ki uživajo vso neomejeno prostost, tam v velikem mestu pri tolikih zapeljivih priložnostih, udajajo grešnemu življenju, to je samoobsebi jasno.

Ako se v takih razmerah, katere smo sedaj nakratko popisali, zbere trop mladih, veselih in življenja polnih, izobraženih mladeničev, ki se uprejo tem starim a ničvrednim razvadam, ki vladajo med inteligenco, in visoko dvignejo zastavo katoliško, — tedaj to ni nekaj malega, nekaj vsakdanjega. To dejanje je vse časti vredno. In prav je, da so škofje sami počastili te fante ob njih desetletnici!

Krščansko ljudstvo, tudi ti moraš biti veselo teh vrlih mladeničev! Ali ne bo zate veselje in sreča, če boš videlo kdaj po mestih, po

pisarnah, svetne gospode drugačne, kakor si jih navajeno gledati, — može, ki imajo kaj vere v Boga, ki klanjajo svoje koleno pred Bogom kakor ti, in imajo kaj srcá zate? Da, te dve dijaški društvi sta res danica, ki na poveduje nov dan, in zarja, ki naj zanjo pride solnce krščanskega življenja med našim meščanstvom.

Daničarji in Zarjani priznavajo krščanska načela, to je nauke sv. Cerkve, kot edino prava. Branijo, zagovarjajo jih z besedo in pisanjem, in se dajo zanje tudi zaničevati in sramotiti, pa se ne dajo s tem oplasiti in premakniti. To je lepo in hvale vredno!

Toda kar je veliko večje hvale vredno, je pa to, da nele krščansko mislijo, ampak tudi — živé. Večinoma vsi so udje Marijine družbe, ki je za take dijake posebe ustanovljena na Dunaju v jezuitski cerkvi. Ko ste v številki „Bogoljuba“ videli pregled dunajskih Marijinih družb, videli ste med drugimi tudi „akademično“ z 184 udi. Vidite, med temi so tudi naši slovenski mladi gospodje. Kot taki seveda tudi večkrat sv. zakramenta prejemajo. Da, nekateri izmed njih so po končanem šolskem letu in šolskem trudu šli za nekaj dni v samoto in so delali duhovne vaje. Menimo, da smemo to očitno povedati; in to je ravno, kar smo hoteli na tem mestu prav posebno povedati in poudariti v vspodbudo izobraženim in preprostim.

Da, življenje krščansko, to je, v čemer zasluži pred vsem čast „Danica“ in kar nam vzbuja zaupanje do nje. Takih mož potrebuje mo! Ne samo po načelih se vpraša, ampak tudi po življenju. Če se vrine v naše vrste kak tak, ki sicer izpoznavlja krščanska načela, njegovo življenje pa je navskriž s temi načeli, tak nam le škoduje, ker nam nasprotniki brž očitajo: Take imate med seboj! Lepi katoličani!

Da, praktično krščanstvo bodi parola! Ako bo ljudstvo videlo svoje voditelje, da časté Boga, kakor ga samo časti, potem bo imelo neomejeno zaupanje pa tudi ljubezen do njih, potem bo videlo, da jim je resnoba za katoliška načela. „Naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in

hvalijo vašega očeta, ki je v nebesih!" Vi, krščanski izobraženci, pokažite našemu ljudstvu, da dejansko izpoznavate ž njim vred ista načela, da molite istega Boga — učeni kakor neučeni! „Danica“ že ravna tako. Videli smo njene zastopnike nedavno pri procesiji svetega Rešnjega Telesa ob evharističnem shodu korakati v eni vrsti s preprostimi možmi vred. Naj

bi se katoliško misleča inteligenca dala še večkrat videti ob cerkvenih slavnostih in pobožnostih v vrstah verne množice! . . .

„Danica“ pa naj sveti živo in „Zarja“ žari žarko, dokler ne zasveti v tem oziru popoln dan na slovenskem obnebju!

Procesija s presv. Rešnjim Telesom v Lurdu.

Mnogospoštovani voditelj katoliško - narodne stranke, dr. Ivan Šusteršič, je bil meseca avgusta v Lurdu. Kar je tam videl in slišal, je popisal v „Slovenca“. Bilo je marsikaj lepega. A najlepše izmed vsega je gotovo procesija presv. R. Telesa. Oni, ki „Slovenca“ beró, naj nam ne zamerijo, ako si nemoremo kaj, da bi tega tako lepega, živahnega in vspešnega popisa ne priobčili onim našim bravcem, ki nimajo prilike brati „Slovenca“. — Gotovo bo tudi našemu pobožnemu ljudstvu dobro delo, videčemu, za kake reči se zanimajo njih politični voditelji.

Dr. Šusteršič piše takole:

Najimennitnejša in najpretnostnejša verska slavnost v Lurdu je procesija z Najsvetejšim, ki se vrši za časa romanja vsako popoldne ob pol 5. V tej mogočni in sijajni slavnosti katoliškega krščanstva se, rekel bi, osredotoči vse, kar znači Lurd poleg Rima kot najvažnejšo postojanko vesoljnega krščanstva.

Kdor je bil priča tega cerkvenega opravila in pojavov, ki ga spremljajo za časa velikega narodnega romanja, ta ve, kaj je Lurd; in naj

bo kadar hoče, nikdar do svoje zadnje ure se ne bo iznebil mogočnih vtiskov one ure, ko je gledal Najsvetejše v taborišču bolnikov, na ravnici pred cerkvijo rožnega venca.

Bilo je v ponedeljek, 22. avg. tega leta. Že ob treh popoldne so zasedle množice mogočno rampo okoli ravnice, da si zagotove prostor, s katerega je mogoče zasledovati dogodke dobi na prostoru, namenjenem za sveto opravilo

V poštev pride terasa pod cerkvijo rožnega venca in in pa ravnica pod to teraso notri do kipa „Kronane Matere božje“. Bran-kardjéji (prostovoljni strežniki) odločijo del ravnice v širjavi terase in — po množini bolnikov — v primerni dolžini. To je za bolnike rezervirani (prihranjeni) prostor.

Kmalu se prične privajanje bolnikov. Najhujše bolni se položijo najbližje terasi. V dolgih vrstah, na levi in desni, je postelja poleg postelje. Vrste nadaljujejo v smeri proti „Kronani M. b.“ bolniki v vozičkih; nazadnje pridejo bolniki, ki morejo še hoditi, ki torej niso ne v postelji, ne v vozu.

Ker je število bolnikov veliko, sežejo vrste notri do „Kronane M. b.“. V sredi, med vrstami bolnikov, je širok prostor za procesijo.

Veliko število brankardijéjev brani ljudstvu vstop v za bolnike prihranjeni prostor. Ljudstvo se torej zbira okoli rezerviranega prostora in tvori širok okvir okoli bolnikov. Za vsakim bolnikom stoji strežnica ali strežnik, pred njim brankardijé. Uzoren red vlada povsod.

Štiri je ura. Vrste so sklenjene. Vse je pripravljeno za sprejem Najsvetejšega. Za opravilo odmenjeni prostor je velikanski pravokot, obmejen po širokem okviru, katerega tvorijo spredaj dolge vrste bolnikov in zadaj ogromne množice ljudstva.

Na terasi stoječ duhovnik začne pobožno pesem — in iz trideset tisoč ust odmeva slovesna melodija. Kakor vihar se dviga proti nebu, iz dna vernih src molitev:

„Devica, naše upanje, iztegni roko svojo. Reši, reši Francijo, ne zapusti je! O, Ti iskreno ljubljena mati, ki si nas vedno ljubila, usmili se naše domovine v teh žalostnih dneh!“

Kako ginljiva je ta pesem v današnjih dneh, ko brezverska družba vlada Francijo, preganja vse, kar je krščanskega in v svoji slepi strasti tira lastno domovino svojo v nesrečo! V mnogih očeh bleste solze. Bolniki pa na svojih posteljah, v svojih vozičkih, na svojih prostorih, mirno in tiho, rožni venec v roki, pošiljajo iskrene molitve proti nebu. Marsikateri si misli: bo li danes toliko zaželjeni dan sreče, bom li danes dosegel milost, ali bom danes zdrav zapustil ta prostor, ali bo danes konec mojega trpljenja?

In bolj in bolj vroča postaja molitev ubogih trpinov, — tupatam male družbe glasno molijo rožni venec, — množica pa vedno živahneje, vedno krepkeje, vedno iskreneje prepeva pobožne pesmi v čast nebeški Kraljici.

Pol petih je, — Najsvetejše se bliža.

Množica utihne. Od daleč in potem bliže in bliže začujejo se cerkveni spevi. Procesija koraka od čudežne jame ob vnanji strani rampe, mimo romarske hiše in tik „Kronane Matere božje“. Potem se obrne proti cerkvi rožnega venca.

Najprej korakajo v dveh dolgih vrstah moški posvetnega stanu, goreče sveče v roki.

V sredi, med obema vrstama neso romarske zastave. Dolge, dolge vrste so. Za moškimi posvetnega stanu pridejo dolge vrste duhovnikov, v navadni noši francoskega „abbé“, tudi z gorečo svečo.

Za njimi Najsvetejše.

V tem hipu, ko prineso Najsvetejše v okvir bolnikov, preneha cerkveno petje, in množica se obrača z burnimi, vihnimi klici proti nebu. Duhovnik z mogočnim glasom, ki preobvladuje vseh trideset tisoč zbranega naroda, prične s klicem, katerega množica ponavlja.

„Gospod, mi Te molimo!

— Gospod, mi zaupamo v Te!

— Gospod, mi Te ljubimo!“

Med tem celebrant — navadno kak škof ali drug visok prelat, to pot, če se ne motim, nadškof iz Aixa, — koraka najprej ob desni vsti bolnikov in jih blagoslavlja z Najsvetejšim. Vse oči so obrnjene na Najsvetejše, ali na bolnike, ki se ž Njim blagoslavlajo. Vsak hip se pričakuje — čudež!

Klici duhovnika in množice postajajo vedno glasnejši, vedno viharnejši. Naravno človeško oko vidi le hostijo, nadnaravno oko vere pa vidi Izveličarja korakati ob vrstah bolnikov.

Množica ga viharno pozdravlja:

„Hozana, hozana sinu Davida!

— Blažen bodi, ki pride v imenu Gospoda!

— Ti si Kristus, sin živega Boga!

— Ti si moj Gospod in moj Bog!“

Od vsklika do vsklika se povzdiguje gorečnost in vihnost pozdrava.

Toda sicer ni nič posebnega opaziti.

Vskliki se prekinajo in začuje se trikrat slovesni spev „A d o r e m u s i n a e t e r n u m“. (Molimo na vekomaj). Ogromna množica poje enoglasno. A vse oči so obrnjene vedno le na Najsvetejše. Je to, kakor če ljubljén in češčen vladar pride med svoje ljudstvo. Toda ni kdár še ni bil vladar od svojega ljudstva pozdravljen tako goreče, tako iskreno, s takim češčenjem, s takim zaupanjem, kakor se tu pozdravlja Najsvetejše.

Nepopisna čustva polasté se src. Duševno oko vidi Gospoda Izveličarja korakati ob vrstah bolnikov.

Do njega se obrača množica vernikov z

novimi vskliki, s podvojeno gorečnostjo. Vihar narašča!

„Gospod, verujemo, toda pomnoži našo vero!

— Ti si vstajenje in življenje!

— Reši nas, Jezus, poginjamo!

— Gospod, če hočeš, me lahko ozdraviš!

— Gospod, reci le eno besedo in zdrav bodem!

— Jezus, sin Marije, imej usmiljenje z menoj!

— Jezus, sin Davidov, imej usmiljenje z nami!“

Vihar je dosegel svoj vrhunec. Donebesno je vpitje množice. In Gospod ima usmiljenje s svojim ljudstvom!

Tam gori, blizo terase, dvigne se bleda žena od svojega ležišča — prvokrat, čez toliko let!

Valovje nepopisne radosti užiga množico. Živahna narava Francoza tirja svojo pr vico.

Navdušeni klici se razlegajo: „Hozana sinu Davida! Živela Marija!“

V trenutku obsuje množica ozdravelo, ki hoče korakati za Najsvetejšim. Pri vsakem njenem koraku narašča navdušenje. Hozana — hozana — hozana! Brankardjéji obkolijo ozdravelo, jo branijo pred množico in peljejo nazaj na njen prostor.

Vse je delo kratkih sekund

V istem hipu se dvigne na drugem koncu zopet en bolnik. In tam doli zopet eden — in še eden!

Vihar, ki sedaj nastane, presega vse, kar je doslej bi o. To ni več vihar, to je orkan, orkan v človeških dušah, orkan oduševljenja! Ljudstvo — moški, žene otroci, — vpije, moli, joka. Iz trideset tisoč grl doni gromovito proti nebu: Hozana sinu Davidovemu, hozana, hozana, hozana!

Gledalec ne ve, kaj iz tega nastane.

Toda na estradi, pred cerkvijo, se dvigne iz tisoč moških grl slovesni spev:

Parce Domine, parce populo tuo, ne in aeternum irascaris nobis! (Zanesi, Gospod, zanesi svojemu ljudstvu, in ne srdi se na vekomaj na nas!)

Slovesni glasovi vplivajo pomirljivo na razburkano valovje navdušenja.

Brankardjéji so tačas tudi storili svojo dolžnost; mirno in odločno so napravili red.

Čimdalje večji del množice se pomiri in pridruži petju, in ko se „Parce Domine“ v drugič ponavlja, že poje zopet cela množica enoglasno.

Sveto opravilo se nadaljuje. Celebrant z Najsvetejšim gre mimo terase na drugo stran in koraka, blagoslavlja joč bolnike ob levi vrsti doli nazaj v smeri proti „Kronani M. b.“

Zadnji čas je, doseči danes žarke nebeške milosti. Ta vtisek preobvlada množico, ki zopet gleda Izveličarja, ko koraka ob dolgi vrsti bolnikov. Za vsacega ima prijazno tolažbo, za vsacega duševno pomoč — tega in onega pa pokliče, kakor nekda, ko je kot človek hodil vidno na zemlji: Vstani in hodi!

Toda nebeško kraljestvo trpi silo — —

Iznova se obrača ljudstvo s pretresujočim krikom do Gospoda:

„O Bog, pridi nam na pomoč, hiti nam pomagat!

— Gospod, tisti, ki ga ljubiš, je bolan!

— Gospod, naredi, da vidim!

— Gospod, naredi, da hodim!

— Gospod, naredi, da slišim!

In v podkrepljenje svoje prošnje obrne se ljudstvo do matere Izveličarja:

— Mati Izveličarja, prosi za nas!

— Rešitev bolnikov, prosi za nas!“

Trikratni mogočni spev „Monstra, te esse matrem“ (Izkaži se nam mater!) konča prošnje do brezmadežne Device...

Glavno opravilo, blagoslovljenje bolnikov z Najsvetejšim, je končano.

Celebrant z Najsvetejšim se poda po sredi rezerviranega prostora na teraso cerkve rožnega venca, od koder blagoslovi vse zbrano ljudstvo. Sveto opravilo je končano. —

Jaz hitim v zdravniški urad. Toda že se je bila v isti smeri usula množica in zapira vhod. Le težko se prerijem skozi, pomaga mi križ na prsih, ki me znači kot uda ravnateljstva bolnišnice.

Prične se delo zdravnikov. Devet oseb se jim predstavi, ki trdijo, da so ozdravele pri tej procesiji. Zapišejo se najvažnejši podatki, — poglavitno delo se odloži na drugi dan. Nemogoče je sredi viharja, ki oblega urad, mirno delati. Veda pa potrebuje miru za svoja raziskavanja.

Za ljudstvo pa je stvar že dognana. Navdušeno pozdravlja vsakega „ozdravljenca“ in ga v triumfu spremlja domov.

Preiskavanja zdravnikov bodo tekom časa dognala, ali je ozdravljenje resnično — ali se je le za trenotek pojavila življenjska moč.

Več ozdravljenj je bilo po zdravnikih konstatiranih takoj drugi dan — sevé le pogojno, to se pravi, da čas potrdi stanovitnost hipoma zadobljenega zdravja, — kar se navadno tudi vselej zgodi.

Ugovori zoper Marijino družbo.

2. To je zopet nekaj novega.

Recimo, da bi bile Marijine družbe res kaj novega, ali je potem že gotovo, da so nekaj slabega? Koliko novega prinesejo novi časi, česar ne moremo kar tako tebi nič meni nič vreči med staro šaro.

Nekdaj ni bilo železnice ne brzojava, ne velikih tovarn in umetnih strojev. Nekdaj je kmetič obdeloval svoje polje z rokami in lesenimi pripravami, sedaj mu rabijo najraznovrstnejši stroji. Ali ni napredovala učenost in znanost?

Novi časi prinesó tudi marsikaj novega, kar pa ni dobro. Koliko lepih in dobrih starih šeg in navad se je pozabilo, na njihovo mesto so stopile ničvredne razvade. Ne dá se tajiti, da vedno bolj prevladuje posvetni duh, duh brezbožnosti in razuzdanosti širi se iz mest tudi na deželo. Stara vera in stara pobožnost marsikje peša, mnogim se je že ladija svete vere razbila, drugi so pa po apostolovih besedah podobni „oblakom brez vode, kateri so od vetrov semtertje gnani, jesenskim drevesom brez sadu.“ (Juda, 12.) milost našega Boga prevračajo v razuzdanost in taje edinega gospodarca in Gospoda našega Jezusa Kristusa“ (Juda, 4.).

Če bi Marijina družba vpeljevala kako novo vero, seveda bi se je bilo treba na vso

moč ogibati. Ali Marijina družba se je začela ravno zato, ker je na svetu preveč novega, zato, da bi se ohranila stara vera, in staro poščenje povrnilo.

Dokler ni bilo strupene rose in grozdne gnjilobe, ni bilo treba škropiti z modro galico in žvepljati. Tako so tudi Marijine družbe primerne novim časom.

Vojska sicer ni nič dobrega. Toda nekdanjo se vojskovali s sulicami in pušicami, današnji se streljajo s puškami najnovejšega sestava in s topovi, po morju pa plovejo velikanke bojne ladje.

Tudi peklenški sovražnik je nekdanje razdiral božje kraljestvo z drugačnim orožjem. Sejal je ljuliko med pšenico, kalil je pravo vero. Danes se pa tudi satan bori po novem načinu, ali kakor pravijo „moderno“. Ne ljubi se mu več samo ljulike sejati med pšenico, ampak vseje kar celo njivo same ljulike in laže, da je to čista pšenica. Prej je bil satan včasih zadovoljen, da je ljudi speljal z ozke steze, ki drži proti nebesom, na kako stransko stezico, češ, da le zajdejo, pa sem zadovoljen. Sedaj je pa postal predrznejši, razvil je svojo zastavo, krenil kot mogočni vojskovodja na široko cesto, oznanjeva je prostost od Boga in cerkve, prostost greha, prostost poželenja mesa, oči in napuha. Na ti cesti se tajijo vse verske res-

nice kar na debelo, tu ni treba hoditi k sveti maši in k spovedi, ne poslušati božje besede. Polagoma pozabijo na Boga in se pogreznejo v nenravno grešno življenje.

Poglavar teme nas uči, da se je treba postaviti v bojne vrste po novem načinu, treba mu je iti nasproti s celo armado, drugače ga ne premagamo. Cerkev mora svoje čete organizirati, združiti, izvežbati, oborožiti. Take izvežbane, združene, z najnovejšim orožjem oborožene čete so Marijine družbe.

Že stari Job je trdil, da je človekovo življenje na zemlji vojska. Če bi bili vsi ljudje dobre volje, če bi vsi zvesto nosili sladkajarem Kristusov, potem bi vsi živeli v vednem miru. Sam Zveličar je dejal, „da ni prišel prinesiti miru na svet, ampak meč“ (Mat. 10. 34.). Prinesel je po besedah sv. Avguščina na svet dober boj, da bi se razdejal slab mir. Slab je tisti mir, če bi pustili volku — satanu prostost moriti ovce, zapeljevati duše.

Blažena Devica Marija je po besedah svete cerkve „vse krive vere po vsem svetu sama zatrla“ in uničila. Cvet našega naroda se zbira v Marijinih družbah na boj za vse, kar je dobro, lepo in pravo, na boj zoper greh. Kdo bi dvomil, da taka vojska doseže slavno zmago, saj veljajo o Mariji besede Vis. pesmi (6. 9): „Kdo je ona, ki prihaja kakor vzhajajoča zarja, lepa kakor luna, izvoljena kakor solnce, strašna kakor razvrščena vojna truma.“

Bog sam nam kaže pot. Novo versko življenje se je začelo, ko je bila l. 1858. razglašena verska resnica o brezmadežnem Spočetju. Celim trumam je napolnila ude nova moč, novo

upanje! Marija nas kliče, Marija nas brani! Ali niso Marijina božja pota takorekoč trdnjave v duhovnem boju? Koliko jih je v Lurdu vnovič našlo zastavo zveličanja? Kakor so se nekaj ob času hudih vojskâ zatekali pod Marijino varstvo, tako se tudi mi v novih nevarnostih zatekamo h Kraljici nebeški.

Naj bi tudi bila Marijina družba nekaj novega, je v vsakem oziru nekaj dobrega, in bo obrodila najboljše sad. V resnici pa je Marijina družba že precej stara, kar ti, dragi čitatelj, razložim prihodnjič. Nova pa je res Marijina družba v tem oziru, da tirja od svojih členov, da se duhovno prenové, da slečejo starega človeka in oblečejo novega (Kol. 3. 9.), da s Kristusom v novem življenju hodijo (Rim. 6. 4.). Marijin otrok se ne more in ne sme ravnati po tem svetu, ampak mora „ponoviti s ponovljenjem svojega duha, da preiskuje, kaj je dobra, dopadljiva in popolna volja božja“ (Rim, 12. 2.). Kako lepo se Marijine družbe vjemajo z vodilom sv. očeta Pija X.: „vse prenoviti v Kristusu!“

Da, dragi čitatelj, takega prenovljenja je treba. Zato se pa moraš ločiti od družbe grešnikov, kakor lepo uči sv. Pavel Tesaloničanec (3. 6.): „Zapovemo vam pa, bratje, v imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa, da se ločite od slehrnega brata, kateri nerodno živi.“ Treba se je združiti z dobrimi, ker le z združenimi močmi se dá doseči zmaga, treba se je boriti srčno in junaško, treba tudi moliti in se v molitvi takorekoč z Bogom boriti. Marijini otroci! Le nič ne omahujte! „Ne dajte se premagati hudemu, temuč premagajte hudo z dobrim!“ (Rim, 12. 21.) A. J.

Odpustki svetega leta.

Opozarjamo, da se meseca oktobra v ljubljanski škofiji zopet dobé odpustki svetega leta, kakor meseca maja in junija. Kdor se jih ni poslužil takrat, naj ne zamudi ta mesec! Prejeti mora svete zakramente, obiskati trikrat farno cerkev, moliti v namen sv. očeta in en dan se postiti. Post je najbolje, ako se za celo faro oznani en dan; ker če se posameznikom to

prepusti, bo marsikdo opustil ali pozabil. — Po večini škofij pa traja sv. leto od 8. septembra do 8. decembra, to je od Malega Šmarna do praznika Brezmadežnega spočetja v adventu. — Naj bi ne bilo nikogar, ki je še količkaj kristjan, pa bi ne opravil teh malenkosti, da dobi odpustke sv. leta!

O, spletajmo Mariji vence! . . .

O, spletajmo Mariji vence!
Pa kaj, ko cvetja skoro ni;
le kratko še in mrzla slana
jesensko cvetje zamori.
In dolgo, dolgo bo pokrival
sneženi prt nam vrt in gaj,
in kdaj šele nam vsklije cvetje?
kdaj vrne se cvetoči maj?

O, ne vznemirjaj se vsled tega,
Marijin sin, Marije hči!
Glej, ko se vsuje zemsko cvetje,
duhovno cvetje še žari.
Saj te je mati naučila
v mladosti viti vence tri,
in rekla je, da rožni venec
Marijo najbolj veseli.

Res je, Marija se raduje,
če venec ji prineseš v dar;
pa cvetje zemsko hitro zvene,
le nekaj dni krasi oltar.
Če pa poklekneš pred Marijo,
je z rožnim vencem počastiš,
duhovno cvetje to ne zvene,
v nebesih je kedaj dobiš.

Glej, ko si jagode prebiral,
tvoj angel je pri tebi stal,
in vestno je pobiral cvetke,
ki si jih bil Mariji dal.
Ko si končal molitev lepo,
v nebo je angel tvoj odplul,
pozdravil je Devico sveto,
pred prestol njen je cvetje vsul.

Zato le pridno spletaj vence;
o, naj ne mine dan nikdar,
ko nisi kleknil pred Marijo
in ji poklonil venec v dar.
Najlepše delo dni življenja,
otrok Marijin, bodi to,
da spletal si Mariji vence,
ki pred prestolom njenim so.

S. E.

Šola krščanske popolnosti.

Kakó se goji hrepenenje po popolnosti.

Rekli smo, da prva zahteva, ako kdo hoče pot popolnosti nastopiti, je ta, da po popolnosti hrepeni.

Hrepenenje je podobno ognju, ki kvišku plapola. Mal ogenj — mala moč, velik ogenj — velika moč; slabotno hrepenenje — nizka stopinja popolnosti, močno hrepenenje — visoka popolnost.

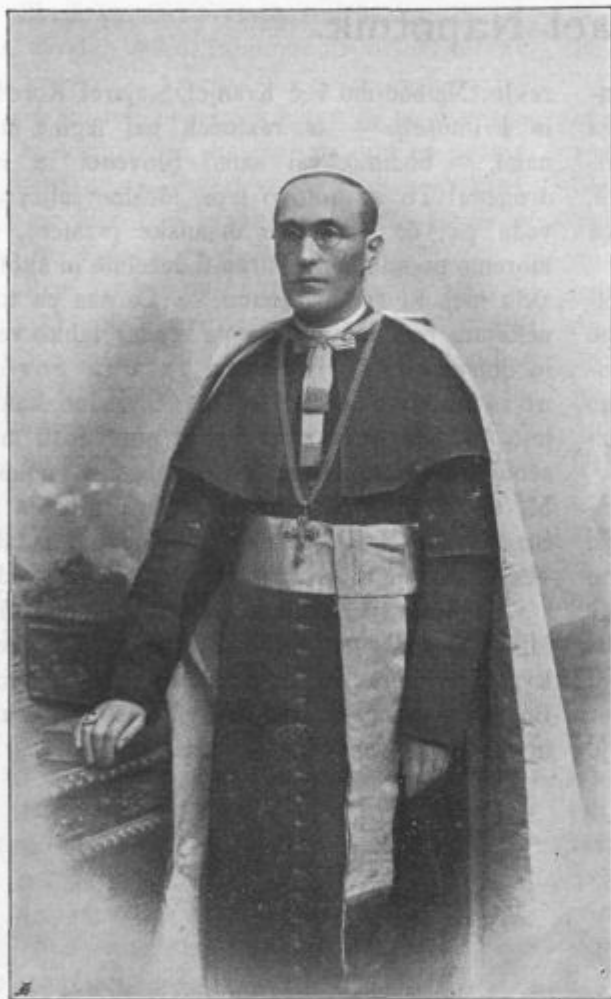
Ogenj pa je treba netiti, kuriti, pihati. Kakor se ogenj mora zanetiti, in ko je zaneten, vanj pihati, da se bolj razvname, in mu prilagati, da ne ugasne, tako je treba tudi hrepenenje netiti in podžigati, da se vname, in ko

je vneto, skrbeti, da nikdar ne ugasne, marveč se razvname vedno bolj.

Kaj pa neti hrepenenje po krščanski popolnosti? — Naštejmo nekaj sredstev:

1. Prvo sredstvo je premišljevanje božjih in večnih resnic. Po premišljevanju življenja, trpljenja in poveličanja Jezusa Kristusa se je vnel v srcih svetnikov oni močni plamen, ki jih je navduševal za popolno življenje in priganjal na vedno višjo stopinjo. Ravno tako moramo tudi mi v svojih srcih zanetiti oni sveti ogenj hrepenenja. Če verske resnice živo in globoko premišljujemo, spoznamo velikost, svetost in lepoto božjo, spoznamo njegovo veliko ljubezen do nas in našo dolžnost, njega tudi ljubiti; spoznamo dolžnost,

Jezusa zasledovati in posnemati, njega v sebi upodobiti, ali — kakor pravi apostol — njega obleči, da moramo z istim apostolom govoriti: „Živim; pa ne jaz, ampak Kristus v meni.“ — V svetem premišljevanju spoznamo lepoto čednosti in grozo greha, spoznamo krasoto nebeških dobrot, katere je Bog obljubil tem, ki ga ljubijo, in strahoto kazni, ki čakajo grešnika. Da, premišljevanje je ognjena peč, v ka-

Knezoškof Mihael Napotnik.

teri se duša razsveti, ogreje in omeči, da se v žarečem hrepenenju po popolnosti Bogu v vsem popolnoma pokorava in voljno za njim gre.

Skušnja in zgodovina potrjujeta, kako močan vtisk na duše napravlja in kakó jih prenavlja premišljevanje verskih skrivnosti.

Tisoče ljudi, ki so bili za kaj višjega mrzli in mrtvi, ki so bili samo svet, mesó in greh, je premišljevanje, kakor je n. pr. v duhovnih vajah sv. Ignacija Lojolskega, pretvorilo v čisto nove ljudi, da so odmrli svetu in živeli le za Boga. — Če človek verske resnice le od daleč in površno ogleduje, se ga ne primejo in ga puste mirnega; če se pa vanje zatopi, ga vsega prevzamejo in prenove. Zato je premišljevanje največje važnosti za dosegó popolnosti. O njem bomo govorili še posebe; tukaj ga le omenimo.

2. Drugo sredstvo je: vedno napravljati in ponavljati sklep za popolnost, kakor bi bili še le ravnokar začeli. Tak sklep ohranjuje dušo delavno, in prepreči, da ne zadremlje in na težki poti popolnosti ne opeša. Pot popolnosti je težka in strma; treba je sam sebe vedno znova priganjati naprej. Kakor bi ne bili še nič storili, takó vsak dan začnimo z dobrim sklepom: danes moram dobro poprijeti! „Rekel sem, zdaj začnem“, tako je govoril kraljevi prerok, ko je bil že daleč na poti popolnosti. Doseči popolnost, to je delo, ki zahteva mnogo truda, potrpljenja in vztrajnosti. Zmerom iznova začenjati, kakor bi še ne bili nič storili, zmerom iznova se priganjati, — to je prava in gotova pot do čednostnega življenja.

3. S tem, kar smo ravnokar povedali, je v zvezi tretje sredstvo: Ne misliti na to, kar smo že do brega storili, ampak le na to, kar imamo še storiti. Kakor daleč je človek že na potu čednosti, še vedno mu velja beseda, ki jo je angel govoril Eliju: „Še dolga pot je pred teboj.“ Od prvih početkov, ko se človek jame varovati smrtnega greha

in od prvih početkov ljubezni do Boga pa do viška popolnosti je v resnici dolga pot. „Bratje — tako piše sv. Pavel — jaz si ne domišljam, kakor da sem že dosegel; nekaj pa storim: pozabljam namreč, kar je za menoj in še stegam po tem, kar je pred menoj“ (Fil, 3,

13). - Spomin in misel na dobro, kar smo že storili, na eni strani vzbuja v nas napuh in ničemurno samodopadljivost, na drugi pa nas zaziblje v brezskrbnost in popustljivost. — Zato pravi sv. Avguštin: Ne bodi nikoli zadovoljen s tem, kar si, ako hočeš postati, kar še nisi! Ne hodi nazaj, ne kreni s pota, nikoli ne obsto, ampak korakaj vedno naprej!

4. Zelo koristno je dalje: pred očmi imeti svoje pretekle grehe in svoje sedanje napake. Kdor pogostokrat in resno sam sebe premišljuje, vidi, koliko je grešil in koliko mu še vedno manjka, kako še vsak dan Boga žali. To mu je močan opomin in bodrilo, s tem, kar je storjenega, ne biti zadovoljen, ampak hrepeneti in hiteti le vedno naprej.

Knez Mihael Napotnik.

Ob veselem godu premilostnega lavantinskega kneza in škofa, Mibaela, prinašamo njega lepo podobo. Saj ima „Bogoljub“ tudi dokaj prijateljev in bravev v lepi lavantinski škofiji, ki se bodo gotovo razveselili prijaznega lica svojega ljubljene nadpastirja.

Nimamo namena pisati životopisa presvetlega kneza, čegar življenje je itak znano. Znale so njegove velike vrline: njegova izredna govorniška zmožnost, njegova ljubezen do svete Cerkve, njegova gorečnost in skrb za sebi izročeno čedo itd..

Saj se pa tudi cerkveno življenje v lavantinski škofiji zelo lepo razvija. Najveselejši pojav izmed vseh je pa brez dvoma prelepo mladeniško gibanje. Koliko mladeniških shodov so letos imeli! S koliko ljubeznijo so nam nasproti prišli tudi na Brezje, odkoder so tudi poslali pozdrav svojemu škofu.

Večkrat se sliši, in tudi na Brezjah se je

reklo: Ne bodimo več Kranjci, Štajarci, Korošci in Primorci, — ta razloček naj izgine med nami, — bodimo vsi samó Slovenci in nič drugega! To so gotovo lepe, idealne želje; seveda pa, če vzamemo dejanske razmere, ne moremo popolnoma odstraniti deželnih in škofijskih mej, ki so med nami. — Če nas pa tudi nekatere reči ločijo, nas pa vendar lahko veže in objema ena ljubezen in ena gorečnost za dobro. To je še več vredno kakor ime. V lepi ljubezni in veliki gorečnosti med seboj tekmuje! Drug od drugega se učimo! Mi se iz srca veselimo veselega gibanja na Štajarskem. Naj se to lepo življenje tudi nadalje veselo razvija in rodi premnogo žlahtnega sadu!

Nadpastirja prelepe lavantinske škofije, Mibaela, pod čigar pastirsko palico se to cerkveno življenje razvija, pa ohrani, živi in vlada Bog vsemogočni in predobri, v korist sv. Cerkve in blagor slovenskega naroda!

Shod katoliških kmetov Na Velegradu je bilo zbranih pred tedni okoli 15.000 moravskih katoliških kmetov, ki so se razgovarjali, kako izboljšati položaj kmetov in se navduševali za sveto vero, katera ima tudi na Moravskem mnogo nasprotnikov. Velikanskega shoda se je udeležil tudi brnski škof grof Huyn ter katoliški državni in deželni poslanci.

Prvi poljski marijanski shod. Včeraj in danes se vrši v Lvovu po prizadevanju ondotnega škofa prvi veliki Marijin shod. Najimennejši možje, med temi več škofov, se udeležujejo posameznih slavnostnih zborovanj. Ponovili so obljubo, s katero je kralj Ivan Kazimir leta 1656. v Lvovu slovesno posvetil nebeški kraljici Mariji poljski narod.

Iz Linca se poroča: V domovino se je povrnil g. dr. Fellinger, vodja avstrijskega zavetišča v Jeruzalemu. Najbrže bo imenovan vseučiliškim profesorjem na Dunaju. Če se to uresniči, bi postal vodja avstrijskega zavetišča v sveti deželi Slovenec, gosp. dr. Martin Ehrlich ki je sedaj podvodja v zavetišču. Naš rojak dr. Ehrlich je duhovnik celovške škofije, član znane domorodne družine iz Žabnice pri Trbižu.

Mariborskega knezoškofa prem. g. dr. Michaela Napotnik je imenoval cesar za tajnega svetnika.

Sveti oče Pij X. o časnikarstvu. Papež Pij X. je nedavno zaslišal nekega katoliškega časnikarja. V teku pogovora vzame papež iz rok svojega obiskovalca pero, je blagoslovi in mu je vrne rekoč: „Danes ni na svetu bolj vzvišene naloge, nego jo imajo časnikarji. Blagoslavljam znamenje vašega poklica. Moji predniki so blagoslavljali meče in orožja krščanskih vojakov: jaz se pa čutim srečnega, da prosim

iz nebes blagoslova na pero katoliškega časnikarja.“

Shod prostožidarjev v Rimu Prostožidarji iz raznih krajev so 19. in 20. septembra zborovali v Rimu. Navzočih je bilo okoli 4000 oseb. Govornik Sergi je zahteval, da se odpravi vsaka vera. Drugi govornik Haekel je s slabotnim tresočim glasom govoril, da ima človek samo eno domovino na tem svetu, da nima duše in da ni nobene nadnaravne sile. Zopet drugi govornik Berthelot je povdarjal, da se morajo združiti vsi proti Vatikanu in ustanoviti kraljestvo pameti brez vsake vere. Neki Denis je izjavil, da hočejo prostožidarji mesto Kristusovega miru postaviti na svetu človeški mir. Govorilo in zabavljalo se je vse povprek zoper katoliško Cerkev. Nazadnje so se ti tripični bratje sprli med seboj, in s pretepom so končali svoj shod. — V istem času so zborovali prostožidarji tudi v Parizu. Moške in ženske lože so čestitale ministru Combu na vspehih, ki jih je dosegel v preganjanju katoliške Cerkve ter mu še nadalje obljubili svojo pomoč. Sklenili so podpirati framasona Brissona, da bo zasedel mesto Loubeta, predsedniški stolec. — Sv. oče bode ugovarjal zoper ta shod prostomislecev v Rimu. Ukazal je bil, da se za časa tega zborovanja zapró vatikanski muzeji. Prihodnji shod bo l. 1905. v Parizu, ki je pravo gnjezdo prostožidarjev.

Umor misijonarjev. Zopet je dalo nekaj katoliških misijonarjev svoje življenje za sv. vero. V Novi Gvineji so 13. avgusta gorski rodovi in oproščeni sužnji napadli nenadoma misijonsko postajo sv. Pavla in ono v Naharmapu. Pri sv. Pavlu je osvobojeni suženj Tomar ob 9. uri zjutraj s puško ustrelil misijonskega predstojnika patra Matijo Rašen, brata Jo-

žefa Bley in sestro Ano. Poleg tega so napadalci s sekiro pobili še tri samostanske brate in štiri samostanske redovnice. Sestro Angelo so našli v kapelici in jo ondi pobili. V Naharmapu so obglavili patra Henrika Rutar. Hoteli so umoriti tudi misijonarje v Marijenburgu, a teh slučajno ni bilo doma. V misijonski postaji so napravili morilci škode za 16.000 kron. Policijska straža, ki je takoj pohitela za zločinci je ustrelila šestnajst morilcev, dvajset jih je ujela. Že meseca julija so baje sklenili ondotni rodovi, da bodo pomorili vse belokožce. — Tudi na Kitajskem je bilo, kakor smo poročali v „Bogoljubu“, umor-

jenih nedavno nekaj francoskih misijonarjev. V zadoščenje je kitajska vlada obljubila, da bo kaznovala in odstavila več uradnikov. Zgraditi bo morala vlada novo bolnico in dati tudi odškodnino v denarju.

Sveta vojska. Pred mesecem so Angleži udrli v glavno mesto Tibeta, v sveto Laso, kamor dosedaj ni bilo dovoljeno stopiti nobenemu Evropejcu. To je razburilo vse prebivalce države Tibet in sploh vse Mongole. Ti so se zbrali v mestu Urgi, bilo jih je nad 100.000, in sklenili so baje, da bodo pričeli sveto vojsko proti Angležem. Mongoli pričakujejo pomoči od Rusije.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji. Mestni kaplan šentpeterski g. Andrej Plečnik je postal veroučitelj na občinski realki v Idriji. G. Anton Ratajec, profesorski kandidat, je postal prefekt v Alojzijevišču; g. p. Jožef Böhm iz reda cistercijanskega je šel za kaplana v Št. Rupert. — Na lastno prošnjo je umirovljen veleč. g. kanonik in semeniški profesor Jožef Smrekar. Mesto njega bo poučeval zgodovino g. dr. Jožef Gruden, vodja Alojzijevišča. Umirovljen je na lastno prošnjo po 57 letnem delovanju ekspozit v Bevkah pri Vrhniku g. Anton Vonča. G. p. Hugo Lengsfeld, kaplan v Metliki, je šel za kaplana v Podzemelj, iz Podzemlja pa je prišel v Metliko g. p. Dostal.

Duhovske izpremembe na Goriškem Gospod Kristijan Stibilj, kurat v Novakih, gre za kurata v Branico, gosp. Josip Abram, vikar v Trenti, gre za kurata v Novake, gosp. Otilij Medveš, kaplan v Volčah, je imenovan za vikarja v Trenti, g. Josip Fon, kaplan v Bovcu, za kaplana v Volčah, g. Ivan Stolf, novomašnik, gre za kaplana v Bovec;

g. Izaija Božič, II. kaplan v Tolminu gre za vikarja v Kamno, g. Alojzij Kovačič, II. kaplan pri Sv. Ignaciju v Gorici, gre za vikarja v Sovodnje pri Gorici.

Duhovske zadeve na Koroškem Za župnijo Labud je bil imenovan gosp. A. Umlauft, župnik v Theiseneggu; g. Jernej Pšeničnik, provizor na Peravi pri Beljaku, gre za provizorja v Kazaze; g. Ivan Serajnik, kaplan pri Fari, je postal provizor v Koprivici. Prestavljen je g. Ignacij Glink iz Spodnjega Dravograda k Fari. Z Višarij sta prestavljena g. Rupert Rotter za kaplana v Železno Kapljo in g. Ivan Hojnik za kaplana v Tinje. Umrli je častni kanonik in dekan v Gospi Sveti g. Martin Sašelj. Pogreb je bil v četrtek, 22. t. m.

Premilostni gospod knezoškof ljubljanski so blagoslovili v nedeljo v Preski pri Medvodah zastavo ondotnega „Katoliškega izobraževalnega društva“. Slavnosti se je vdeležilo več okoličanskih društev s sedmimi zastavami. Premil. g. knezoškofu so navzoči priredili prigradne ovacije.

V Kranju so otvorili v škofijski palači z letošnjim šolskim letom dijaški zavod. Sprejeli so več marljivih, revnih dijakov. Voditelj jim je gimn. učitelj g. dr. Gnidovec.

Dva mladeniška shoda sta se vršila pred kratkim. Eden na Koroškem na Vel. Strmcu. Tu je bilo nad 600 mož in mladeničev zbranih, ki so se navduševali za vero in slovenski narod. S Kranjskega sta govorila na tem shodu g. župnik Kalan iz Zapog in g. Luka Smolnikar, stolni vikar v Ljubljani. — Drugi shod se je vršil v Slovenski Bistrici na Štajerskem. Tudi tu je bilo zbranih nad 500 slovenskih mladeničev. Cerkveno opravilo je izvršil častitljivi starček, kanonik in zlatomašnik g. Anton Hajšek, dekan slovenjebistriški. S Kranjskega se je udeležilo tega shoda odposlanstvo katoliškega akademičnega društva „Danice“. Oba shoda sta krasno uspela in gotovo bosta obrodila mnogo sadov.

Iz Štajerskega. Umrl je v graški bolnišnici usmiljenih bratov duhovnik č. g. Jakob Vidovič. Minoli teden so se vršile volitve v deželni zbor za IV. kurijo. Bilo je voliti 8 poslancev. Pri prvi volitvi so zmagali: 2 Slovenca in trije krščanski socialci, v ožjo volitev sta prišla dva krščanska socialista. Liberalci so dobili le enega poslanca, drugod so povsod propadli.

Dva nova grobova. V Hočah pri Mariboru je preminol 10. sept. č. g. Martin Strajnsak, častni kanonik, nadžupnik in dekan. Pogreb je bil v ponedeljek.

V Novem mestu je pa umrl v ondotnem frančiškanskem samostanu č. o. Inocencij Koprivec, bivši vođa deške ljudske šole. Rodil se je 8. aprila l. 1848 v Št. Vidu pri Zatičini. Bil je svoječasno tudi gvardijan in defnitor pokrajine ter pozneje spiritual usmiljenih bratov v Kandiji. Kako so ga vsi spoštovali, je pokazal veličastni pogreb. Vodil ga je v spremstvu 29 duhovnikov g. novomeški prošt dr. Elbert. Vdeležili so se pogreba razni c. kr. uradi, meščanstvo in drugo priprosto ljudstvo.

V knezoškofijsko Alojzijevišče so bili sprejeti letos: V V. razred: Jenko Frančišek iz Škofje Loke; v IV. razred: Meršolj Frančišek iz Radoljice; v III. razred: Poje Jožef iz Osil-

nice; Rozman Anton iz Begunj; Zbačnik Alojzij iz Travnika; Zupan Alojzij iz Gorij; Žarkovič Frančišek iz Metlike.

Društvo sv. Marte je priredilo 12. t. m. romanje na Brezje k Mariji Pomagaj. Tu so se udeležile društvenice dveh sv. maš in popoldne litanij. Pri vseh treh pobožnostih so prepevale na koru društvene pevke.

Tatovi po cerkvah. Nedavno so zopet vložili tatovi v nekatere cerkve in odnesli svete hostije iz tabernakelna, in sicer pri sv. Križu in v Velikem Gabru na Dolenjskem. V Šent Petru pri Gorici so pretečeni teden odnesli ciborij in tri kelihe, med njimi enega, ki je bil last g. vikarja Valesa, ki živi sedaj v Št Petru v pokoju. Škoda se ceni na 500 K.

Velikansko procesijo so priredili verniki goriške nadškofije na Sveto Goro. Bilo jih je nad 14.000.

Bogoslovne šole v ljubljanskem semenišču se bodo letos pričele dne 3. oktobra.

Pri Devici Mariji v Polju je bilo na mali Šmaren birmanih 115 otrok.

Romanje na Trsat, katero so priredili tretjeredniki pod vodstvom g. p. Salezija, se je prav častno izvršilo. Udeležencev je bilo nad tisoč. Vsi so bili zelo zadovoljni s to prireditvijo. — Romarski vlak na Trsat priredi tudi „Izobraževalno društvo v Senčurju“ pri Kranju. Vlak odhaja iz Ljubljane 5. oktobra. Cena za III. razred je 6 K, za II. razred 9 K 20 h. Kdor se želi romanja udeležiti, naj pošlje denar imenovanemu izobraževalnemu društvu do konca tega meseca. Z recepisom od poslanega denarja bo dobil na kolidvoru v Ljubljani ali na dotični postaji, kjer bo vstopil, vozni listek.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnj. Telesa v Ljubljani. Ponoči med 6. in 7. oktobrom bodo možje in mladeniči čistili presveto Rešnje Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 10. ura: Zahvala za božje dobrote. Uljudno zopet vabimo, može in mladeniče, da se nočnega češčenja prav v obilnem številu udeležite.

* * *

Litijski romar. Iz Šmartna pri Litiji se nam poroča: Dne 11. avgusta je umrl prvi

mladenič tukajšnje Marijine družbe, Janez Lavrič iz Selška. Bil je od prvega začetka zvest družbin ud; vsprejet dné 17. nov. 1901 kot petnajstleten mladenič. Ves čas, dasi bolan na prsih, je zvesto izpolnoval družbina pravila. Neizprosna smrt ga je našla pripravljenega in pokrepčanega s svetimi zakramenti. Pogreb prvega mladeniča je bil nad vse ganljiv. Mladeniči so se udeležili pogreba v velikem številu z zastavo in lepim vencem, katerega so v ta namen kupili. Med sveto mašo so peli mladeniči kakor tudi na grobu svojemu tovarišu v slovo. Ob odprtem grobu je pa lepo govoril vč. gosp. dekan A. Žlogar umrlemu v tolažbo, živim v bodrilo. Sveti mu večna luč! — V Štangi je bil na angeljsko nedeljo mnogoobiskan shod. Seveda pri tolikem številu ni moglo biti povsem povoljno preskrbljeno za romarje. — Prežganjska in štangarska dekleta Marijine družbe so se skoraj polnoštevilno s svojo zastavo udeležile velikega shoda na Zaplazu dné 29. avgusta. Nobeni ni bilo žal, da se je potrudila na tako daljno pot. — Na Jančem so dobili za šolo 32 svetopisemskih slik. — V Radéčah ob Zidanem mostu je prestopil v katoliško cerkev pravoslavni črevljarski mojster Stojan Grozdanič. V katoliško cerkev ga je sprejel domači g. župnik Ivan Zagorjan. — Na Dobovcu so imeli od 21 — 24. avgusta tridnevno v proslavo 50letnice proglašenja brezmadežnega Spočetja, združeno s ponavljanjem sv. misijona. Pobožnost sta vodila vneto č. o. Avguštin Čampa in č. o. Ladislav iz Krškega. Ljudje so pridno prejeli svete zakramente. Ob sklepu se je ustanovila Marijina družba, v katero je bilo vsprejetih 30 deklet in 6 fantov. Za ondotne razmere dosti veliko. — Na Kumu se je vršil od 26. do 28. avg. veliki letni shod. Kljub slabemu vremenu je bilo v nedeljo pri sv. maši gotovo 2000 ljudi. Prišlo je tudi po zaobljubi okrog 60 Kostanjevčanov z č. g. kaplanom K. Čerinom, ki so prinesli sv. Neži krasen altarni prt in sveče. Petje pri sv. maši je bilo krasno pod vodstvom gospoda dr. Josipa Čerina z Dunaja. — Na Konjšici smo sprejeli v sredo 7. septembra novega č. g. J. Godca Bog nam ga ohrani mnogo let! — Na Sv. Planini je bil velik shod na praznik Marijinega Imena.

Jubilejna slovesnost v Crngrobu pri Loki na angeljsko nedeljo izvršila se je po sporedu,

kakor ga je objavil „Bogoljub“ nad vse pričakovanje lepo. Slovesnosti se je udeležila prav vsa dekanija. Že v soboto zvečer so prihajali pobožni častilci Brezmadežne v Staro Loko, kjer jih je mnogo prejelo sv. zakramente. V nedeljo se je pa zbralo toliko ljudstva, da ga pri Fari toliko še ni bilo. Veličastna je bila procesija v Crngrob, katero so vodili presvitli knezoškof. Zbranih je bilo gotovo nad 8000 ljudi, minulo je dobrih 40 minut, predno se je procesija razvila. Med procesijo popevali smo litanije in pesmi v čast Materi božji in molili sv. rožni venec. Raznih bander in zastav Marijinih družb je bilo do 40. Po dohodu v Crngrob bili sta dve pridigi obenem, v cerkvi govorili so presvitli knezoškof, zunaj cerkve pa stolni kanonik dr. Karlin. Nato je v cerkvi daroval slovesno sv. mašo kanonik Karlin, zunaj cerkve pa starološki dekan. Ljudstvo se je ves čas vedlo prav zgledno in spodbudno. Po sv. maši je ljudstvo z duhovniki glasno molilo posvečenje k Brezmadežni, k sklepu bila je zahvalna pesem in blagoslov z Najsvetejšim. Nad vse ganljiv je bil prizor, ko so presvitli knezoškof zunaj cerkve raz vzvišeni prostor z Najsvetejšim blagoslovili klečečo množico. Ta slovesnost bila je gotovo Mariji v veliko veselje, v ljudstvu pa pomnožila ljubezen do Brezmadežne in utrdila versko prepričanje.

Iz Kostanjevice. Nepozaben ostane deklinskim družbam leskovške dekanije dan 12. sept., ko se je v romarski cerkvi na Slinovcah pri Kostanjevici obhajal skupen shod za leskovško dekanijo. Precej zgodaj zjutraj so začela dohajati dekleta deloma peš, deloma na okrašenih in ovenčanih vozovih v Kostanjevico. Prišle so družbe iz Leskovca (z zastavo), Bučke (z zastavo), Cerkelj (z banderom), Velike Doline, Št. Jerneja (z zastavo), Kostanjevice (z zastavo), Sv. Križa (z zastavo), z Rake, Studenca (z zastavo), Škocijana (z banderom). Družbe so spremljali njihovi voditelji. Do 9. ure se je razvil krasen in veličasten sprevod od farne cerkve skozi Kostanjevico proti Slinovcam, kjer je sprejela dekleta lepa in prostorna, ter ta dan prazniško ozaljšana cerkev Matere dobrega sveta. Spreveda se je udeležilo nad tisoč deklet. Takoj po dohodu v cerkev daroval je g. F. Vilfan tiho sveto mašo, med katero je okrog 600 deklet prejelo sv. obhajilo. Po končanem sv. obhajilu je stopil na leco mestni župnik g. J. Renier ter v kratkem vznesenem govoru razložil dekletom pomen dneva

ter jih bodril, da si prizadevajo biti ne samo častilke, marveč posnemalke Marije in njenih čednosti, zlasti sv. čistosti. Po govoru se je skupno molilo posvečenje, na kar je preč. gospod dekan F. Schweiger z asistenco opravil slovesno sveto mašo, pri kateri je pel kostanjeviški cerkveni zbor. Odpele so se še litanije M. B. in zahvalna pesem, potem so se pa družbe po danem blagoslovu z Najsvetejšim vrnile zopet v sprevedu do farne cerkve, kjer so se razšle. Pri sprevedu in ob njem je vladal najlepši red. K sklepu naj bo izrečena še javna zahvala vsem, ki so na katerikoli način pripomogli, da se je obneslo to slavje tako lepo; bil je v resnici dan, ki ga je naredil Gospod.

Iz Vipavskega Loga. „Tako lepega prizora še ni gledala Marija v Logu, kakor ga gleda danes“, tako se je izrazil slavnostni govornik č. g. Kromar dné 11. sept. t. l. v romarski cerkvi v Logu. Kaj pa je gledala Marija ta dan? Gledala je krog sebe zbran cvet ženske mladine, zbran v namen, da dostojno proslavi 50 letnico razglašanja nauka o brezmadežnem spočetju preč. device Marije. Bil je to res lep prizor. Do 900 Marijinih hčerâ iz vseh duhovnij vipavske doline, in s Črnega vrha, Košane in Kamen na Goriškem je ta dan prihitelo v Log počastit nebeško Kraljico. — Ob 8. uri je bila sv. maša s skupnim sv. obhajilom Marijinih hčerâ. Potem je bila še ena tiha sv. maša. Po zajtreku in kratkem oddihljeju na prostem so se pričele zbirati in urejevati Marijine hčere pred romarsko cerkvijo. Posebno lep je bil nato spreved okrog cerkve, v katerem so se pomikale Marijine hčere z 11 krasnimi društvenimi zastavami, veselo pevaje Marijine pesmi, v cerkev, kjer je bilo ob 10. uri slovesno cerkveno opravilo. Č. g. govornik je prav primerno pojasnil pomen slavnosti in namen Marijinih družb. Nato je opravil preč. g. dekan ob obilni asistenci slovesno peto sv. mašo s končno zahvalnico. — Na željo društvenc se je odposlala prevz. knezoškofu brzojavka, v kateri se je izrazila gorečemu ljubitelju Marijinemu udanost Marijinih hčerâ. Preč. g. dekan je dobil na to brzojavko sledeči odgovor: Hvala Bogu za sveto navdušenje Marijinih hčerâ. Le prečiste device Marije se oklenite, da ž njo hodite po potu krščanskega življenja in ostanete zveste Gospodu Jezusu edinemu Zveličarju vesoljnega sveta. Jeglič, škof. — Hvala Bogu za lepo slo-

vesnost, kličemo tudi mi. Saj nam je bila priča, da se tudi v lepi vipavski dolimi vedno bolj uredničuje geslo našega ljubljenelega knezoškofa: „Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji.“

Železna-Kapla. (Sveto leto in jubilejna slavnost.) Jubilejna slavnost za dekanijo Doberlaves izvršila se je na Malo Gospojnico nad vse pričakovanje slovesno. Železnakapla in Doberlaves sta bili dne 8. septembra kraja, kamor so se vile jubilejne procesije vrlih Podjunčanov. In sicer so prihitele procesije iz Reberce, iz Obirskega v Železnokaplo, procesije ostalih 11. farâ pa v Doberlaves. V Železnokapli se je združila jubilejna slavnost s pobožnostjo za sveto leto ter se je v ta namen opravljala tridnevna v farni cerkvi železnokapelški od 5.—8. septembra. Vsak večer je poklical zvon vernike ob $\frac{1}{2}$ 7. v cerkev, ki so se vkljub obilnemu poljskemu delu zbirali v lepem številu, da se udeležé odpustkov sv. leta. V cerkvi so bili skozi vse tri dni cerkveni govori, katere je preskrbel domači gosp. kaplan; po cerkvenem govoru so se v proslavo brez madeža Spočete prepevale lavret, litanije. Vsi navzoči so prepevali, tako da je navadno cela cerkev odmevala od one priljubljene Marijine pesmi: „O Marija, čista, sveta — si brez madeža spočeta — prosi za nas Jezusa“, potem pa se je molila jubilejna molitev od brezmadežnega spočetja Marijinega. K zakramentu je pristopilo vsak dan obilno vernikov, in se v resnici s posnemanja vredno gorečnostjo posluževalo milosti sv. leta. Cela pobožnost pa se je zaključila z jubilejno slavnostjo na Malo Gospojnico. Na stotine vernega ljudstva se je udeležilo skupne procesije iz vseh omenjenih treh farâ. Posebno moški so bili častno zastopani. Med slovesnim zvonjenjem, med vihranjem zastav in bander se je pomikala nedogledna množica vernega ljudstva, glasno moleč lavretanske litanije od farne cerkve v Železnokapli gori k romarski cerkvi M. D. v Trnju. Vse je bilo vzradoščeno in navdušeno. Vreme je bilo tako, da bi si lepšega ne mogli želeli. Vse to je povzdignilo slavnost, posebno pa govor domačega g. kaplana Fr. Cukala. Ljudstvu se je bralo z obrazov navdušenje za čast Marijino, ko jim je gosp. govornik razkladal pomen te slavnosti in dokazoval, zakaj moramo ravno Avstrijci častiti brezmadežno spočetje Marijino. Nato je sledila peta maša, pri kateri je ubrano prepeval slov. kapelški pevski zbor latinsko

mašo. Sklep slovesnosti pa so napravile popoldne pete lavret, litanije z zahvalno pesmijo. In sedaj imajo verniki domotožje po tej tridnevni in po jubilejni slavnosti, tako jim je vse dopadlo. Gotovo pa je ta slavnost utrdila vsem številnim udeležencem ljubezen do Matere božje in poživila versko zavest. Dal Bog trajnega uspeha in obilo sadu, ter da se to versko navdušenje ne poleže nikdar.

Dekliška Marijina družba v Škocijanu se tople zahvaljuje preč. g. Antonu Abramcu za ves njihov trud, ki so ga imeli z vodstvom družbe. Bog jim povrni in jim daj tudi drugod bogatega polja za njih dušnopastirsko delovanje.

Iz Polzele. Dne 11. julija smo spremljale k večnemu počitku rajno Frančiško Gorič. Pokojnica bi bila rada usmiljenka, ali tega veselja ni doživela. Položila jo je neusmiljena jetika na mrtvaško posteljo. Čeravno šteje naša Mar. družba komaj 180 udov, je vendar neusmiljena smrt tekom 2 let pobrala 8 hčerâ Marijinih. Pa kakor žalost, tako ne izostane tudi veselje, katero nam napravljajo naš preč. g. župnik, za katero jim naj bodeta Jezus in Marija plačnik. Na praznik presv. Trojice pa so nam čast. gospod braslovški dekan blagoslovili bandero, za kar jim bodi pristrčna zahvala. Na banderu je podoba svete Neže in preblažene Device Marije. Naj bi pač vse družabnice Marijini zastavi vedno čast delale!

Odpustki meseca oktobra 1904.

I. Orpustki, ki se morejo dobiti katerikoli dan meseca oktobra.

a) Od 1. oktobra pa do 2. novembra dobimo odpustek sedem let in sedem kvadraten vselej, kadar smo v cerkvi pri rožnem vencu in litanijah Matere božje; kdor ne more iti v cerkev, dobi isti odpustek, če doma moli rožni venec in litanije. b) Kdor je ta mesec vsaj desetkrat v cerkvi pri rožnem vencu, dobi popolni odpustek, če prejme zakrament svete pokore in svetega Rešnjega Telesa.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca oktobra.

2. *Nedelja, prva v mesecu. Praznik svetega rožnega venca.* Od včeraj popoldne pa do danes zvečer dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena bratovščina sv. rožnega venca, vsi verniki popolni odpustek pod navadnimi pogoji;

in sicer *tolikokrat, kolikorkrat* obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo v namen svetega očeta. — Udje *brat presv. Srca Jezusovega* dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem, danes ali pa prvi petek. Ker je danes god *angelov varihov*, dobé *tretjeredniki* popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

6. *Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Marija Frančiška, devica 3. reda.* Popolni odpustek: a) udom *bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi. b) *Tretjerednikom* v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

7. *Petek, prvi v mesecu.* Popolni odpustek vsem vernikom, ki gredó k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; udje *bratovščine presv. Srca Jezusovega* dobé popolni odpustek, proti navadnim pogojem, če se tega odpustka niso udeležili prvo nedeljo.

9. *Nedelja, Materinstvo prečiste Device Marije.* Popolni odpustek udom *bratovščine naše ljube Gospé presv. Srca* v bratovski cerkvi.

13. *Četrtek. Sv. Danijel in tovariši, mučenci I. reda. Tretjerednikom* popolni odpustek kakor 6. dan t. m.

15. *Sobota. Sveta Terezija.* a) Popolni odpustek *vsem vernikom v karmelitskih cerkvah*, udom *škapulirske bratovščine karmelske Matere božje* tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; c) udom *bratovščine sv. Rešnjega Telesa.*

19. *Sreda. Sv. Peter Alkantarski. Tretjerednikom* popolni odpustek kakor 6. dan t. m.

30. *Zadnja nedelja v mesecu.* Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec oktober: Ljubezen do dela. Za posamezne dni: 1. Sv. oče. 2. Zmaga katoliške stvari. 3. Edinost med katoličani. 4. Katoliške stranke v državnem zboru. 5. Mladenič v velikih dušnih nevarnostih. 6. Neka oseba v dušnih stiskah in nevarnostih. 7. Več bolnikov za zdravje. 8. Notranje življenje. 9. Osebe, po popolnosti hrepeneče. 10. Duh zatajevanja. 11. Zmernostno gibanje. 12. Več oseb, pijanosti vdanih. 13. Več bolnikov za potrpljenje in udanost. 14. Dijaki, ki letos gredo na vseučilišče. 15. Društvi „Danica“ in „Zarja“. 16. Spoštljivo vedenje v naših cerkvah. 17. Katoliška inteligenca. 18. Neustrašeno izpoznavanje sv. vere. 19. Več mladih zgubljenih ljudi. 20. Več oseb, ki živé v sovraštvu med seboj. 21. Več družin za mir in krščansko življenje. 22. Katoliški misijoni na Kitajskem. 23. Načrti sv. očeta. 24. Društvo sv. Rafaela. 25. Slovenski izseljenci. 26. Več oseb za ljubo zdravje. 27. Več oseb v stiskah in težavah. 28. Apostolski duh v Marijinih družbah. 29. Napredek katoliške stvari na Koroškem. 30. Katoliško gibanje na Tržaškem. 31. Vsi našim molitvam priporočeni.

Prihodnja številka izide v četrtek, 13. oktobra.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani

priporoča sledeče nabožne spise:

RAFAEL

ali nauki in molitve za odraslo mladino.

Spisal **Jožef Kerčon**, duhovni svetovalec.

Drugi natis.

Najboljši molitvenik s pouki za odraste mladeniče in dekleta.

Cene: Platno z rudečo obrezo K 1'50, usnje z rudečo obrezo K 1'60, usnje z marm. obrezo K 1'60, usnje z zlato obrezo K 2'—, po pošti 10 vinarjev več.

Nevesta Kristusova

ali podučna in molitvena knjiga za pobožne krščanske device.

Poslovenil **R. Bartol**, župnik. 102. Šesti natis.

Molitvenik s premišljevanjem in mnogoterimi navodili za vse bogoljubne žene in dekleta.

Cene: Rudeča obreza K 2'48, marm. obr. K 2'48, zlata obreza K 3'40, po pošti 20 vin. več.

Filoteja

Sv. Frančiška Saleškega

ali navod k bogoljubnemu življenju.

Po izvirniku poslovenil **Anton Kržič**.

Pobožnim vernikom in vsem bogoljubnim dušam v spodbudo.

Cene: Rudeča obreza K 1'80, marm. obreza K 1'80, zlata obreza K 2'40, po pošti 20 v. več.

Pot v nebesa

ali življenje udov tretjega reda svetega Frančiška Serafinskega, ki med svetom živijo.

Spisal **O. Nikolaj Meznarič**, frančiškan.

Peti natis.

Molitu. s potrebno razlago za slov. tretjerednike.

Cene: Rudeča obreza K 1'80, marm. obr. K 1'80, zlata obreza K 2'40, po pošti 20 vin. več.

Ura

moliti in častiti Jezusa v vednem češčenju presv. R. Telesa.

Sestavljena z nekaterimi molitvami za ude te prelepe bratovščine in sploh za vse častilce pri obiskovanju najsv. zakramenta ljubezni božje.

Cena trdo vezani knjižici 40 vin., po pošti 5 vin. več.

Ravnokar je pričela izhajati

RUSKO-JAPONSKA VOJSKA.

Naznanilo! Veliki boj v Vzhodni Aziji med belim in rumenim plemenom se je začel. Gotovo je, da bo boj dolgotrajen in krvav. Že dosednji dogodki so razburili ves svet in tudi v slovenskem narodu vsi sloji z napeto pozornostjo zasledujejo bojne dogodke.

Odkar so azijske tolpe pred stoletji preplavljale naše dežele, morile in požigale po evropskih pokrajinah, še ni bilo tako velikega in pomenljivega boja med belim in rumenim človekom. Zato se je odločilo založništvo „Dom in Sveta“, da začne izdajati pod naslovom

Vojska na Daljnem Vzhodu
natančen popis boja in tamošnjih krajev.

To delo izbaja v snopičih po šestnajst strani dvakrat na mesec. Vsak snopič ima svoj zavitek. Preskrbljeno je, da bo delo bogato okrašeno z mnogimi slikami.

Da se more vsakdo naročiti na to velezanimivo delo, smo nastavili ceno kar najnižje. Naročnina za en letnik (24 snopičev) stane K 4'80. Pol letnika (12 snopičev) K 2'40. Posamezni snopiči se dobe v bukvarnah po 20 vin.

Naročnina se naj pošilja edino le na naslov:

Upravništvo „Dom in Sveta“ v Ljubljani.

Priporoča se skupno naročanje!!
Kdor naroči deset izvodov, dobi enega zastonj!
Na naročila brez naročnine se ne bo oziralo!

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevejšča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

FRANJA CZERNY

umetniška vezateljica

v Stari Loki šte. 15
pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje **cerkvenih paramentov vsake vrste** (kakor mašnih oblek, oltarnih prtov itd.) od najpreprostejše izvršitve do najfinejše slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 12-9

? Ali že imaš te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„Vodilo“ za Marijine družbe, Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1-50, v usnju, zlati obrezi K 2- in v najbolj lepi vezavi K 3-.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Trzič.

Ali ste že naročnik

„Slovenca“?

Ako še ne, naročite si ga lahko z vsakim dnevom. Naročnina znaša za celo leto le 26 K ali mesečno 2-20 K. Naročnina naj se pošilja upravnistvu „Slovenca“ v Ljubljani.

„Slovenec“ je najbolj razširjeni slovenski dnevnik ter prinaša sedaj mej drugim zelo točna, najnovejša obširna poročila o rusko-japonski vojski.

Naročite si pa lahko tudi

samo sobotno izdajo

ki stane za celo leto 7 K, za pol leta 3-50 K. S tem si lahko oskrbite za vsako nedeljo obilico najraznovrstnejšega berila.